

Cuprins

Şobolanul c mai viu decit ţestoasa	5
Pe catalige	20
Scufundări	41
Nişte documente	59
Copilul-lup	77
O noapte la hotel	102
Dupa gîşte	121
Cu mai mulţi kilometri în urmă	138
Lună plină	154
Tramvaiul care cîntă	178
Podul Strîmb	208

LUCIAN DAN
TEODORONICI

Celealte povești
de dragoste

roman

Ediția a II-a revăzută

POLIROM
2013

Soția mea a strâns din dinți, era teribil de nervoasă, îl cunoșteam foarte bine expresia asta, și s-a așezat din nou. Malacul i-a pus mîna pe umăr.

— Ce-ai, bă? Ne distrăm și noi un pic, băem o votcă...

Ea și-a tras umărul, s-a intors spre el:

— Auzi, nu știu ce crezi tu că faci aici! Dar îți zic să-ți vezi de treabă, înțelegi? Ce vrei? Ești beat ca porcul, cum erai întotdeauna. Ce naiba vrei!? Nu vezi că-mi provoci scîrbă, dobitocule!?

Ceilalți doi au izbucnit:

— Oooo, au făcut, căutind să se sincronizeze. O-ho-hoooo...

Âsta, malacul, s-a scărpinat în cap.

— Tot rea de măsea, ai? a spus. Io vreau doar să vorbim, nu vezi? Că mi-era dor de tine, ce naiba!

— Iar eu și cu soțul meu n-avem chef să vorbim cu tine. S-a potrivit al dracului să te-ntilnesc după atita timp tocmai aici, în cur la mama mă-sii!

Soția mea vorbea cum n-o mai auzisem nicicind vorbind, iar ospătărița intîrzia. În ea mi-era speranța să se termine odată toată scena asta. Mă tot intorceam să văd ce face. Era la bar. Nici nu mi-am dat seama, urmărind-o pe ospătăriță, că malacul mi s-a adresat din nou.

— Bă băiatule, n-auzi? Te-am întrebat ceva.

— A, i-am zis. Cu mine vorbeați?

I-am spus numele meu. Asta voia să știe, asta întrebase.

— Aha, a privit-o el pe nevastă-mea, aşa te cheamă acum.

— Nu te interesează pe tine cum mă cheamă acum!

M-a privit cu reproş.

— De ce i-ai zis? s-a luat ea de mine. Ce-l interesează pe el?

— Pai, am făcut eu şi-am dat din umeri.

În sfîrşit, femeia a venit de la bar cu cinci pahare de votcă şi cu nota noastră. S-a uitat la farfuriiile cu mîncare.

— Nu v-a placut? a întrebat în timp ce ne punea paharele de votcă în faţă.

— Nu-i vorba de asta, a răspuns soția mea. Nu ne place compania.

Şi a arătat cu mîna spre cei trei de la masă. Eu am scos banii şi am platit. Aveam, din fericire, o sumă exactă, consumaţia plus bacăşul, nu mai trebuia să-ășteptăm să vină cu restul. Am plătit şi m-am ridicat, pentru că asta făcuse şi soția mea.

— Stai puţin, mi s-a adresat malacul. Ai platit şi votca?

— Să-ti plăteşti singur votca! s-a răstit, din picioare, nevastă-mea la el.

— Nu zâu! nu s-a lăsat ală. Bărbată-tu a vrut cinci, a zis, el a comandat!

— N-a vrut nici una! L-ai obligat tu!

— Lasă, i-am spus eu soției mele. Le fac cinste. Dacă tot e vorba de prieteni vecchi, am spus.

— Ce prieteni vecchi? s-a răstit ea la mine. Numai pe el îl ştiu, a arătat spre malac, şi nu mi-e deloc prieten!

— Fac eu cinste, am spus din nou, lasă.

Am întrebat-o pe ospătăriță cit costă cele cinci pahare de votcă, am scos o bancnotă și le-am plătit. Ăla, malacul, a pus iarăși mină pe soția mea, de astă dată pe brațul ei, încercind să-o convingă să mai râmina, dar ea l-a privit din nou cu silă, și-a smuls brațul și s-a îndepărtat.

Am urmat-o. Āia trei, din urmă, rideau. Apoi l-am auzit pe malac:

— Bă, vouă nu vi se pare că-i gravidă?

Ceilalți și-au dat cu părerea, la rîndu-le.

— E gravida, bă, de-asta n-a stat cu noi la băut! Si cică-i în luna de miere. Mamăaa, ce l-a imbrobodit pe tîmpitu' āla...

M-am oprit o clipă-n loc, apoi am continuat, pentru că soția mea s-a uitat la mine într-un fel anume, m-a implorat în felul asta să-i las naibii în urmă, să nu-i bag în seamă. Si asta am făcut, deși auzisem și ce a adăugat mai apoi, asta am făcut, mi-am continuat drumul, încercind să-l ignor. Am urcat scările, pînă la camera noastră, fără să mai zicem nimic. Mă simteam umilit și mă întrebam ce altceva aş fi putut să fac. Nu găseam un răspuns, mă simteam doar tare umilit.

Abia cînd ne-am așezat în pat și-am stîns lumina a acceptat să-mi vorbească, în ciuda insistențelor mele anterioare. Si nici acum n-ar fi făcut-o probabil, dacă nu mi-ar fi trecut mie prin minte cum să-o abordez.

— Tu-mi zici, i-am spus, că vorbele-s cele mai importante. Iar vorbele mu trebuie să facă numai rău, am încercat să-i argumentez,

pot să facă și bine. Acum eu am nevoie să-mi vorbești.

— Te-am supărat deja, mi-a spus ea. Toată prostia asta... Ce-nțimpare idioată, să dau de el tocmai aici. Cum de ne-am oprit tocmai la pensiunea asta?

— Se putea întimpla oriunde, doar știi. Și ce mare lucru? Te-ai întâlnit cu unul dintre fostii tăi iubiți. Ce m-a deranjat e că am fost pus în situația asta fără să știu nimic. Dacă mi-ai fi povestit despre el dinainte, n-ar fi fost nimic. Până la urmă, asta zic, nu știu ce relație ai avut tu cu acesta, dar acum ea nu mai există. Sunt doar niște cuvinte, niște vorbe despre ea. Pe alea le vreau. S-a dus, a fost în trecut, de ce m-ar deranja?

— A, nu, a făcut soția mea. Nu relația cu el te-ar putea deranja. A fost o relație timpită oricum. Un prost. Și a durat puțin, nici o lună. L-am cunoscut într-o discotecă, acu' vreo doi ani, poate mai bine. Doar n-am de ce să mă feresc. A fost cu un an înainte de a te cunoaște pe tine. Mă gîndeam că te deranjează ce-a spus: că beam foarte mult. Că... mă rog.

— Și ce? Eu n-am băut? Nu-nțeleg de ce m-ar deranja.

— Mă prezenta ca pe-o... Că beam, că nu știu ce... Nu era chiar așa. Dar de băut, beam, e-adevărat. Știi și tu. Eram încă studentă, tot teribilismul aia. Dar nu eram... înțelegi tu... nu eram vreo dintr-aia. Și să știi că încă de pe-atunci nu-mi plăcea de el. De asta l-am și părăsit. Era un prost. Încă de pe-atunci vorbea numai de cum

omoară el mistreți și urși. Numai de-astea avea-n cap. Mare vinător. Se credea și mare vinător de femei.

Mă liniștisem cumva, era o atmosferă liniștită, geamul era deschis, dădea spre munte, se auzeau și niște păsări, ar fi putut fi bine dacă n-ar fi existat povestea asta. Mă rodeau însă în continuare cuvintele aluia, mă rodea insinuarea, pe care o mai auzisem și pe care o detestam, că soția mea m-a păcălit, că a rămas însărcinată ca să fiu nevoie să mă căsătoresc cu ea.

— Dar te-ai culcat cu el, nu? am întrebăt-o.

A dat cumva din umeri, în pat, a confirmat în felul asta.

— A fost înainte de tine, doar știi. Ce importanță are?

Nu prea avea, era adevărat. Numai că eu auzisem ce spusese el chiar înainte ca noi să-ncepem să urcăm scările, nu eram foarte sigur că auzise și soția mea. Și, deși n-aveau importanță, vorbele lui mă umileau acum.

— L-ai auzit ce-a strigat în urma noastră?

— Mda. Era clar că asta o să reții, mi-aș fi băgat mină-n foc. C-a zis că te-am păcălit... Știi, de la nuntă încoace, numai la asta mă gîndesc. Că și tu ai putea crede așa ceva.

— N-am cum să cred, i-am zis. Știu că mă iubești, sănătatea multe lucruri...

— Tu ai vrut să păstrăm copilul! a ridicat ea vocea. Numai tu... Eu am vrut să... Doar știi foarte bine!

— Știu, am zis. Normal că știu. Nu-i asta.

— Păi, asta a spus el!

— Săncă ceva, am coborit eu vocea. A mai spus ceva.

— Ce? N-am mai auzit.

— Că el te-a...

Am ezitat.

— Lasă, i-am spus.

S-a ridicat în coate și m-a privit.

— Ce? Hai, zi-mi, ce naiba!

M-am ridicat și eu în sezut.

— A strigat că el s-a culcat cu tine pe gratis, pe cind eu a trebuit să mă-nșor că s-o fac. Mă rog, îți dai seama că n-a folosit cuvintele astea, a zis-o mult mai nasol. Și toți aia care erau pe terasă au auzit...

Soția mea s-a ridicat la rîndu-i în fund. Apoi s-a așezat pe marginea patului, s-a aplecat și a început să caute ceva pe jos. N-a găsit, a trințit nervoasă un papuc sau poate altceva.

— Ce cauți? am întrebat-o.

— Pachetul de țigări, a zis. Dar acum caut intrerupătorul asta de la veioză, mama mă-sii! Nu-l găsesc. Ca să văd unde-s țigările.

M-am aplecat în partea mea de pat, am cules pachetul care era pe jos, îl-am întins.

— Era la mine.

Între timp, ea găsise intrerupătorul. Dupăia a scos o țigară din pachet, a aprins-o și a suflat fumul spre tavan.

— Îți dai seama, mi-a zis, că astă-i doar orgoliul tău, nu? Si-i jignitor pentru mine. Adică... doar tu nu te-ai insurat cu mine ca să... E vorba doar de orgoliu. E o stupidizie masculină asta, sper că-ți dai seama. Pînă